

Има ли за професорката живот после Фејсбук?

Жестината со која противниците на изборот на професорката Гордана Сиљановска Давкова во ВМРО-ДПМНЕ се нафрлија со навреди и дискредитации на „ликот и делото“ на професорката, по својата бруталност и приземност – карактеристични за разулавените банди за линч кои хараат на Фејсбук на различни теми и каузи – наликува на примитивните кампањи резервирани за ништење на најомразените непријатели на нацијата. Жената се „растргнува“ и по статуси и по сајтови од тоа како изгледа, до тоа дека своевремено била член на Бордот на Соросовата фондација и на владата на Црвенковски, но и сè помеѓу што ќе им падне на памет.

Велат, таа е избор на Мицковски. А видовме дека беше избрана од огромното мнозинство – над 80 отсто – на членовите на партиската конвенција на таа партија, во конкуренција со десетина други кандидати. Сите ли тие 408 делегати – „послушници на Мицкоски!“ – се „соросоиди“ и љубители на Бранко Црвенковски?!

Можно е „тропањето на кантата“ на Фејсбук да е ехо-комора во која тоа што десет будали ќе го напишат и ќе добијат, да речеме, 100 лајка и 87 шерови, да звучи како да се илјадници луѓе во прашање... Потоа десетина-дваесет опскурни сајтови, а и по некој помалку опскурен, ќе ги преземат тие „кредибилни“ мерења на „пулсот на членството“ и ќе ги претворат во „глас на народот“ на едно „повисоко“ информативно-политичко ниво, како да се работи за „општо мислење“ на партиската кадровска инфраструктура и нивните симпатизерите. Па потоа на Фејсбук, во едно затворање на кругот од 360 степени, тие „информативни извори“ ќе се цитираат како кредибилни ширења на ставови и информации, небаре зад нив стојат анкети и анализи изработени од институти на Харвард. Останатото е „Со здравје да си го носиш!“, бидејќи се заборава дека сè започнало со десет

будали...

Се разбира, во таа општа интернет-калакурница пропаѓаат како во жив песок, се губат втемелените анализи, сериозните барања за разјаснување на одредени ставови и погледи на кандидатката, кои ги нема во нејзината биографија и во релативно ретките јавни настапи. Кој има време да чита сталожени и логични анализи? Давај лопатите, фрлај гом... Уште, уште, уште...

Проблемот е во тоа што таа ВМРО-ДПМНЕ партија – или можеби секоја партија, до извесна мерка? – го обучуваше, го финансираше и го одржуваше тој капацитет за интернет-дискредитација на луѓе со години, вежбајќи се врз грбот, на семејните адреси и со единствените матични броеви на реалните политички опоненти. Бидејќи таа политичка битка ја изгубија и во реалниот и во виртуелниот свет на политичкиот натпревар, нивните фрустрации само им се зголемија и дополнително се хистеризираа, сега експлодирајќи во вистински политички канибализам истурен врз нивниот легално и легитимно избран партиски претседателски кандидат, Гордана Сиљановска Давкова.

За тоа, несомнено, има вина и раководството на самата партија. Со месеци самите произведуваат исклучива кампања за „црнилата на власта“ на СДСМ, спуштајќи го општото ниво на политичка коректност и на севкупниот комуникациски дискурс до толку простачки манипулации и лаги, за да се наметне впечаток дека сè е тотална катастрофа, национална пропаст, предавничка капитулација, крај на векот и светот... Е, па, еве ви го сега ефектот од тоа на тацна, директно во седиштето на партијата: претседателската кандидатка, „мајката на нацијата“ која веќе се прогласи зе избрана на функцијата за која ни противкандидатите – освен Амди Бајрам – не се познати, ви е тотална катастрофа, национална пропаст, предавничка капитулација, крај на векот и светот...

Фејсбук беше замислен како мрежа за пронаоѓање и ширење на пријателства. Денеска, во политичката борба, се претвори во комуникациско средство за „лов на вештерки“ и таргетирани

дискредитации на сите кои, од некоја причина, не ви се допаѓаат.

Луѓето забораваат дека кој мавта со Фејсбук, од Фејсбук и ќе загине!

Има ли, за Гордана Сиљановска Давкова, живот после Фејсбук? Нема ли таа, за две-три недели, самата да се откаже од претседателската кандидатура, не можејќи да го издржи тој ужасен притисок кој само ќе расте?

Издржи, професорке Гордана... иако со добар дел од твои политички погледи – ако ги дознаеме – веројатно не се согласувам!

Преземање на содржините е **ЗАБРАНЕТО**, освен со писмена дозвола од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Авторот го нацрта: **Игор Стевковски**

Хајредини: Изјавата на

Тевдовски, ама баш ништо не значи!

Џевдет Хајредини, реномиран експерт за финансии и извонреден политички аналитичар, секојдневно објавува кратки пораки и поенти за политичкото секојдневие на Македонија. Неговите пораките секогаш се добра гимнастика за подобрување на морално-политичката кондиција на општеството. Денешната поента се однесува на изјавата на министерот за финансии, Драган Тевдовски, кој изјави дека јавниот долг во земјава е стабилизирани.

Хајредини, кој за министерот Тевдовски, инаку, има добро мислење, вели дека е чесен, но во врска со неговата најнова изјава поентира:

Тевдовски вели дека е стабилизирани јавниот долг. Што значи стабилизирани јавен долг? Тоа, ама баш ништо не значи. Притоа, кога тој ја информираше јавноста дека јавниот долг е нестабилен?

Воскреснување на вошките

Вошките ги има насекаде. Може да се закачат буквално на секого. Сè што ги интересира вошките е крвта, без оглед на тоа колку е богато и сиромашно, валкано или чисто општеството. Нивната боја често се менува во согласност со бојата која преовладува во средината во која напаѓаат.

Џабир Дерала

Вошките се многу издржливи и прилагодливи, а секако и многу потентни. Нивниот пород, гнидите, се многубројни. На вошките им одговара да има што повеќе гниди, затоа што од нив потоа израснуваат нови, масни, крвожедни вошки. Тие се суетни и опасни, но меѓусебно се разбираат и се поддржуваат, без оглед на бојата, големината и индивидуалните амбиции и способности. Од друга страна, што понеспособна е вошката, толку е покрвожедна.

Вошките се мутанти. Тие цврсто се закачуваат на својот плен, така што ниеден млаз вода, жежок, млак или студен не може да ги збрише. Без оглед на тоа колку е силен шампонот, тие успеваат да преживеат. Нивниот организам и одбранбени механизми се извонредно флексибилни и мутираат за да се справат со сите нови начини на борба против нив. И гнидите, нивните безгласни деца, се исто толку прилагодливи и успеваат да преживеат и во најтешки услови за нив.

Вошките ги снесуваат своите јајца, гнидите, блиску до пленот, крвта на општеството. Така, гнидите, збиени во гроздови, уште додека се мали, го чувствуваат благодатниот мирис на жртвата. Уште додека се мали, првата способност со која се стекнуваат гнидите е да ги менуваат боите за да се претопат во општеството, да не бидат препознаени, додека пораснат во вошки. После, сè е полесно.

Вошките се бесмртни. Иако науката вели дека може да се истребат, тие преживуваат низ епохите без никаков проблем. Долго време се веруваше дека најдобар лек за нив е да се изолираат една по една и да се смачкаат. Во моментот на

смачкување, вошката испушта одредена количина крв. Нападнатото општество тогаш мисли дека уништила барем една вошка и преоѓа на следната цел, да уништи некоја нова вошка. Но, вошките имаат способност да воскреснат. За момент исцедени, изгубиле крв, онаа што претходно ја исцедиле од своите жртви, се притајуваат додека уништувачите на вошки се фокусираат на некоја друга вошка што ја откриле и... Воскреснуваат!

Вошките и гнидите се неуништливи. Тие се супер суштества! Живеат богато од крвта на своите жртви и постојано го шират својот круг. Многу инсекти сакаат да бидат вошки или барем гниди, да бидат посвоени од вошките. Вошките се интеллигентни и без никаков проблем ги прифаќаат различните инсекти, но само оние што се искрено посветени на цицањето крв. Затоа, ги прифаќаат и различните од нив, бидејќи знаат колку е важно прилагодувањето на сите концепти. Се разбира, во согласност со нивните апетити. Па затоа, некои од нив велат: Едно општество за сите? Да, може! Едно општество за сите вошки! И нивните гниди.

Вошките, гнидите и нивните посвојчиња се секогаш оптимисти, без оглед на општествено-политичките услови. Колку и да е сиромашно општеството, секогаш има доволно крв за цицање.

Преземање на содржините е ЗАБРАНЕТО, освен со писмена дозвола од [ЦИВИЛ](#) и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Што е посилно: стравот или надежта?

пишува: Сашо Орданоски

Да го честитаме изборот на Гордана Сиљановска за опозициски кандидат на следните претседателски избори. Таа сака да биде „претседател кој обединува во овие тешки времиња!“.

Ете ја линијата по која ќе се води нејзината претседателска кампања. Сиљановска ќе ја претставува „тежината“ на патриотската тага, на родољубната мака и на националната разочараност, за, како што вели, „работите да се вратат во нормала“. Која е таа „нормала“? Тоа е нормалата на владеењето на Груевски. Нормалата пред настапувањето на сегашните „црнила“, за кои секојдневно труби пропагандата на опозицијата.

На тоа ќе се спротивстави кандидатот на СДСМ (можеби заеднички со ДУИ) кој ќе понуди надеж и оптимизам за правецот во кој се движи државата, откако заврши фазата на „нормалата“ од владеењето на режимот на Груевски. Сега „стварноста“ е на Заев.

Судирот на овие два крупни емотивни наративи – меѓу стравот од, и надежта за иднината – по дефиниција е епски. Во таа „поетика“, настаните и страстите обично се врзуваат за одреден херој и за неговите големи постигања и жртви што го смениле текот на националната историја. Таман како печено за нас!

Значи, мизансценот е поставен: преку изборот на граѓаните, повторно ќе се судрат Заев и Груевски. Таквото соочување, претходно, ВМРО-ДПМНЕ го бојкотираше на референдумот. Сега, преку предупредувањата за „местење на изборите“, македонската

опозиција срамежливо најавува дека сè уште не ветува дека ќе излезе на вториот круг од гласањето за претседател, чекајќи да ги види резултатите на Груевски по првиот круг гласање за непартиската-бивша-сдсм кандидатка Сиљановска.

Несомнено ќе биде забавно доколку кандидатот на СДСМ биде Никола Димитров, кој би бил одличен кандидат, иако е своевидно „огледало“ на Гордана Сиљановска, како непартиски-бивш-вмро кадар.

Со евентуална ваква кандидатска пермутација, претседателската трка нема да биде соочување на различни идеологии, туку на спротивставени емоции.

Што мислите, чии чувства се посилни, чии шанси за победа се поголеми: на разочараните и потиштените „груевисти“ (оние кои гласаат „против“); или на вербата во подобрата иднина произлезена од новиот правец во сегашноста на „заевистите“ (оние кои гласаат „за“)? На едните, соочен со правните последици од сопствените дела во минатото, лидерот им е во бегство – и тој негов кукавичлак може да ги чини губење и на овие избори, бидејќи бегањето никогаш не е добра препорака за да се добие некоја битка; на другите, лидерот им шета по светските метрополи за да прими признанија за правецот во кој сега се движи државата – но, по дома, во отсуство на „мачката“, „глуvcите“ оро водат, должностите остануваат недовршени, а незадоволството од владеењето има опипливи размери.

Сепак, во политиката и животот ништо не е така едноставно за да може да биде поделено на двохроно, црно-бело партиско гласање. Кај етничките Македонци, изборите ќе ги решат партиски „неопределените“ граѓани. Плус гласовите на нашите сограѓани, етнички не-Македонци. Тие ќе одлучат дали незадоволството од оваа власт е поголемо или помало од незадоволството од претходната власт.

А професорката Гордана Сиљановска, за потребите и на своите

гласачи и за оние кои тоа не се, наскоро ќе мора да раскаже што мисли за долгите години на владеењето на Груевски. Бидејќи, за време на тие години, професорката си беше многу молчалива. Не може целата актуелна расправа за неа да се сведе на годините кога седела во владата на СДСМ. Молчењето може да вреди злато, ама ако немате претседателски амбиции.

Преземање на содржините е **ЗАБРАНЕТО**, освен со писмена дозвола од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Авторот го нацрта: Игор Стевковски

Ужасен морален шљам

Заслужуваат само презир. Нема зошто да им веруваме, ниту да ги цениме. Универзитети, институти, катедри, фондации, центри за мировни студии, организации, иницијативи и центри за едукација, за студии, за безбедност, за мир, за ненасилство, за развој, за кубење перја, „истражување на руди и губење време“, бричење со тапо џамче, трактанци и други палци...

Џабир Дерала

Вистина е дека некои луѓе се трансформираат драстично, како што е случајот со узурпаторот на претседателската функција во Македонија, чие име и дело најчесто се поврзуваат со растителниот свет. Тој некогаш беше маргинално, тивко професорче, потивок од риба. Седеше кротко, нишкаше со глава, молчеше. Но, дојде мигот, кога не им одолеа на ниските страсти поврзани со пари и барем нешто малку моќ, па стана и претседател (со изборна кражба).

Но, некои ликови, грди карикатури по дух и интелект (не зборувам за надворешниот изглед), отсекогаш биле фашистички ѓубриња, не биле притаени, туку отворено дејствувале против прогресивните идеи и процеси. Таква е и Билјана Ванковска. Убаво име и презиме, зад кои се кријат неброени грди постапки. Ова суштество се проби на сите можни функции и позиции од каде што извираат знаења и пораки за мирот и помирувањето. Во екот на нејзините националистички и полтронски настапи, во служба на режимот на онаа мизерија од човек, бегалецот Груевски, таа имаше успех во институции чии наслови ги красат зборовите мир, безбедност, помирување...

Во нејзината биографија е и еден РЕКОМ, каде што, во екот на груевизмот, стана јавен заговарач за Македонија. (РЕКОМ е краткиот назив на Регионалната комисија за утврдување на фактите за воените злосторства и тешките повреди на територијата на поранешна Југославија во периодот 1991-2001). Таа, во својата биографија се фали дека била некаква си соработничка во институции со звучни имиња како Европскиот мировен универзитет од Австрија или Женевскиот центар за демократска контрола над вооружените сили, на пример. Добро,

првиот веќе не постои, а на сајтот на вториот нема ни трага од неа, но ги личи кога ќе ги стави некој во биографија. Понатаму, наредени се преку десет меѓународни институции и позиции во нејзината биографија, меѓу кои и звањето номинатор од Македонија за Сеулската награда за мир. Па, кого оваа сподоба може да номинира за мир? Јанко Бачев? Или Јохан Тарчуловски?

Толку ли се наивни тие што седат во бордовите по европските и светските институции што се занимаваат со мировни прашања? Не, не може да се каже дека се наивни. Попрво, треба да се запрашаме за нивото, кредибилитетот и доследноста на тие луѓе и институции? Особено оние што се географски поблиску до Македонија, како што е РЕКОМ, на пример.

Ако ја погледнеме домашната кариера на Ванковска, ќе видиме дека таа е универзитетски професор и тоа државен! Предава за мир! Платена со парите на оние што ги труе со најпримитивна националистичка и насилничка омраза што може да се замисли. Нема да навлегувам во редување примери за нејзиното отровно дејствување. Само ќе кажам дека изгледа како да се натпреварува со пословичниот примитивизам и вулгарност на разните миленковци, апашиевци, буреци и други дибеци.

Оваа наци креатура е дел од таа „универзитетска елита“ во која спаѓаат и гротеските од универзитетски професорки и професори како што е и една Каракамишева или Силјановска-Давкова... И безбројни други видливи и невидливи, поважни и сосема неважни професорчиња, напикани во фугата на домашниот (анти)систем и спикани во ќошињата на разните меѓународни авторитети чија ароганција не им дозволува ни една буква од својата мисија да исполнат.

Со децении, УКИМ во своите ходници, амфитеатри и кабинети храни еден ужасен морален шљам. Тие што одлучуваат за нивниот ангажман не се ни наивни, ни слепи. Можеби им е сеедно, затоа што не ги плаќаат од свој џеб. Ние ги плаќаме, ние што го полниме буџетот од кој тие цицаат цел живот, опкружени со

удопствата на корумпираниот систем. И чии млади седат во школските и универзитетските клупи и впираат отров и глупост од ваквите никаквеци.

Можеби не споменав ни едно име од „другата страна“, но не значи дека ги нема. И самиот сум бил мета на такви грди ликови, распрдени тапоглавци и фашисти што водат црни листи од „предавници“ и послушно цицаат пари и градат кариери што ги плаќаме (кој друг?) сите ние.

Што да се прави? Кога веќе системот е расипан и не покажува намера да го исчисти губриштето наталожено од ваквите и сличните на нив, ние можеме да им „помогнеме“ на овие цицачи да си го најдат заслуженото место – на буништето на сегашноста и на историјата. Ние, сите заедно.

Преземање на содржините е ЗАБРАНЕТО, освен со писмена дозвола од [ЦИВИЛ](#) и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Илустрација во прилог на текстот: (фрагмент) [Pablo Picasso – “Guernica”](#)

Клати врата, земај и сдсм-

плата!

пишува: **Сашо Орданоски**

На барање на Заев, роднинско-партиските вработувања кај неговите партиски колеги ќе се – одвработат! Кој им е виновен, да си имаа вистинска партиска книшка во џебот (од ДУИ или од ВМРО-ДПМНЕ) и вистински роднински врски (од ДУИ или од ВМРО-ДПМНЕ), сега никој ништо немаше да им може. Вака, лидерот порача, а неговата е последна – сите фатени во нововработен офсајд, назад во аут!

Вмровските портпароли секојдневно им држат прес-конференции и им се потсмеваат, ги ругаат овие од владата за новите партиски вработувања, иако во државата за времето на своите десетина години власт „нагнетија“ половина од своето партиско членство – ова не е претерување! – на државна плата. Ха-ха-ха... Тие се сега моралниот репер во државата за тоа кој смее, а кој не смее да биде вработен во јавниот сектор.

Не е власта на СДСМ за жалење. Факт е дека во последните година-две министрите на Заев не направија ниту една суштинска реформа којашто не е строго диктирана од евро-атлантската агенда. Да побара Брисел сите да одат во куси пантолони на работа, сигурен сум тој закон во Собранието би се донел за пет дена, со европско знаменце над заглавјето. За друго немаат ни политичка волја, а ниту идеи.

Министерот Дамјан Манчевски постојано зборува за некакви „анализи“, но ниту една од нив не покажува дека државната администрација ни е превработена. Можеби тие анализи се чуваат во фиока, бидејќи и годинава, како и секоја мината и наредна, имаме уште едни избори. А СДСМ не прави ништо, пред да пресмета дали тоа ќе му однесе некој глас на изборите. И ним државната администрација – како и на сите претходни власти – им е најактивното гласачко тело, па подготвени се сите други слоеви во општеството да ги третираат (или малтретираат?) со

секакви „мерки и активности“, но овие илјадници што им се мотаат по министерските ходници никако да дојдат на ред за некаква смислена реформа.

Ние, имено, и денеска не знаеме која е вистинската димензија на државниот апарат за нормално одвивање на операциите? Факт е дека од 2006 година наваму бројот на вработени во тој апарат се зголеми за неколку десетици илјади луѓе, а во државата вкупното население што треба да се услужи од страна на тој апарат во истиот период се намали за 20-30 отсто... Па, сепак, кога и да се појават во јавноста на оваа тема, функционерите на СДСМ нешто мрморат меѓу заби, кажуваат општи фрази и реформски флоскули и, генерално, гледаат што побрзо да ја променат темата.

А Македонија има најстаровременски пазар на трудот што може да се замисли! Земји како Франција и Германија, на пример, со децении наназад постојано се занимаваат со прилагодување, промена, унапредување на тој пазар, за да се приближат до реалните потреби на динамичните капиталистички трудови односи... На пример, во тие земји имате десетици начини како легално можете да се вработите привремено, повремено, во ноќна смена, со седење дома или со работа преку интернет, како пензионер или како студент, да имате втора професија, со второ работно место, со трет ангажман или како домаќинка и родител итн. Сето тоа е проследено со соодветни прилагодувања и стимулации во плаќањето придонеси и даноци, за секој што сака да работи тоа да го прави во своја и во корист на државата, а да не биде криминалец.

Кај нас – речиси – можете да бидете вработен или невработен. И толку. Нешто поголеми поволности имаат само партиските војници и нивните роднини.

Така не се работи во капитализмот, каде што има слободен пазар на трудот и каде секој може да ги остварува своите соништа да живее подобро и побогато, од личниот труд. А го напуштивме социјализмот во кој, барем, социјалната правда и општествената

солидарност беа поголеми.

Затоа, сега се забавуваме со дневни хуморески за тоа чиј роднина каде се вработил и дали ќе зема педесет евра повеќе од државниот буџет... Оти сите се зафатени со терање висока политика, како сè друго да сме решиле, па се подготвуваме да станеме постојани членки на Советот за безбедност на ОН.

Реформи, господа, реформи!

Преземање на содржините е ЗАБРАНЕТО, освен со писмена дозвола од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Авторот го нацрта: **Игор Стевковски**

**Родив совршено здраво,
најубаво на свет, женско
бебе...**

Би сакала да постоеше начин да го вакцинирам моето дете од сè!
И никогаш да не настине, никогаш да не го заболи мешето,

никогаш да не добие ушна инфекција, никогаш да не му се насолзат очињата...

**Даниела
Мирческа**

Родив совршено здраво, најубаво на свет, женско бебе... Напредуваше совршено, правевме сè, by the book, затоа што 2010 веќе имаше книга/прирачник за одгледување бебе. Имаше неколку. За нас, секоја посета на педијатар беше рутинска контрола, ќе се измериме-одлично, ќе ѝ ги наслушне градите и ќе сирне во малото усте, устето малку ќе поплаче, цуцла, бебе како од сликовница, „слободни сте, се гледаме за три месеци...“

Почнуваат да растат заби, нема проблем, гриземе сè што можеме да дофатиме и отприлика тоа е тоа. Седи, лази, се превртува во креветче и се смее на глас, почнуваат првите зборчиња... Не сум сигурна, но мислам првиот збор и беше „шише“, „мама“ беше трет или четврти по ред. Во меѓувреме, одиме на закажаните контроли, бележам во табелата на фрижидерот, во календарот за вакцина... Секоја вакцина ја прими точно на денот кога бевме поканети во диспанзерот. Одиме, кратко ќе ја прегледаат, супер е! Машала, какво убаво дете! Боц-боц, се гледаме на следната. Некогаш ќе плачеше малку, најчесто се смируваше брзо и одевме дома да се гушкаме. Немаше температура. Немаше никаков проблем. Освен еден. После првиот роденден, доби егзема. Нормално, бевме кај матичниот педијатар, „ништо страшно, да пробате да смените детергент, сапун, еве мачкајте го лосионов од 1.000 денари, ќе биде ок...“

Специјалист? „Нема потреба, ако се влоши или ако не поминува,

ќе ве пратам на дерматолог...“ Си одиме, правам сè како што ми е кажано. Сепак, уште наредниот ден ја носам на приватен дерматолог. Речиси исти препораките, уште еден лосион од 1.000 денари, и плус уште еден. Мачкајте и следете.

Егземата понекогаш поминува, па се враќа, непријатно и е, но таа е среќно бебе, кое ме држи зафатена по цел ден. Прооди и потрча, расте и само понекогаш се занимаваме со досадната егзема. Купуваме лосиони, мачкаме и продолжуваме со редовните контроли и вакцини. На 15 месеци требаше да се појавиме во диспанзер за редовна вакцина. И тогаш, првпат настапа. Педијатарот вели, во ред е. Ќе оздрави, па тогаш... На точно 18 месеци, на вонредно договорениот термин, одиме да ја примиме вакцината со задоцнување. Како и секогаш, супер е! Освен егземата. Ќе помине. Боц! Пријатно!

Овој пат качи температура... Не многу, не страшно... Не дадов веднаш Парацетамол, решив прво да ја оладам со бањање, плус ќе се расположи, сакаше вода. Беше малку поспана и млтава, не беше одушевена од бањањето, решив да го дадам Парацетамолот и за кратко заспа. Температурата падна брзо, наредните неколку дена повеќе спиеше, но ништо друго не го навестуваше она што следеше.

Првото нешто што го забележав беше дека не ги повторува повеќе зборчињата кои ги знаеше и изговараше многу повеќе вокали од консонанти, па во периодот кога требаше веќе да се појави и развие говорот, моето дете повеќе пееше отколку што зборуваше. Нејзиниот говор стануваше повеќе сличен на бебешкиот и сè помалку можев да уловам артикулирано зборче. Нормално дека се грижев и нормално дека ја однесов на лекар. Педијатарот сметаше дека нема никаков проблем, доцни говорот, детето делува среќно и сè што треба е малку да се стрпиме... Во ред. Чекам. Освен тоа со говорот и понекогаш досадната егзема, другото изгледа нормално. Времето со мало дете минува брзо, секој ден се случува нешто ново, секој ден е мала победа. Некако многу помалку играчки се растураат наоколу, повеќе сака да гледа низ прозор или ќе земеше играчка и ќе ја држеше, ќе

ја гушнеше, не се обидуваше да ја скрши, да ја отвори... Девојче е. Мирно е и не прави бељи.

Поминува вториот роденден, мене почнуваат да ме прогонуваат табели со број на зборови и предмети, кои вашето дете треба да ги знае и препознава до вториот роденден. Нашите зборови се непознатливи и се три! Од 30! Од 50! Следниот пат му кажувам на педијатарот дека сакам да го провериме ова со говорот. Ми вели дека нема причина за загриженост, нема три години... Три години???

„Дајте ми упат за Завод за рехабилитација на деца и младинци, да проверам дали ЈАС правам сè како што треба...“

Одиде на закажаниот преглед. Докторката вели дека ќе треба да помине период на опсервација со дефектолог, но да не се грижиме. Заводот стар, немаат капацитет, нема средства за работа, но одиде секоја недела. Во меѓувреме, се појавуваат стереотипи во исхраната и повторувачки движења. Правиме ЕЕГ, испитувања на аминокиселини и тешки метали, тестови на интолеранција на храна... Продолжуваме да го посетуваме Заводот, испитувањата се во ред, но бихејвиоралните проблеми се влошуваат. Почнуваме со сензорно-интегрирана терапија, суплементи и диета, дијагноза сè уште нема... Уште неколку месеци...

„Нема што да се лажете, ова е Аутизам... Не е типичен, но...“

Претпоставував... Пред да се случи ова, не ни знаев што е Аутизам, но не чекав упат за да истражувам и самата во врска со промените кај моето дете, кои не можев да ги разберам и не можев со ништо да ги поврзам. Одеднаш, Е Аутизам! Причините не се познати, има третман, но нема лек. Подобрување може да има, зависи најмногу од вас. Така? Решив дека ќе направам сè. И тргнав да правам сè! Дефектолог, логопед, невролог, окупациона терапија, пливање, арт терапија, сензорна терапија, суплементи, детоксикации, режими на исхрана... Симптомите почнаа да се намалуваат, на секоја контрола слушав како не е типично

ова за Аутизам, ама сепак... Очекуваш докторот да си ги завршува речениците, на излегување од ординацијата да не понесеш дома прашања, чии одговори можат да наполнат четири докторски дисертации. И дури, во еден момент, помислив дека нашата докторка нема поим, зарем тоа не би било прекрасно?!

Барајќи одговори и било какво објаснување за „нетипичниов“ Аутизам, дознав за една странска клиника. Решив да составам едно досие од сите нејзини наоди и резултати од испитувањата, почнав да одбирам слики и видеа за што поголема прегледност и праќам... Додека ги селектирав сликите и видеата, забележувам дека еден настан се појавува како маркер за работите пред и потоа. Тој ден купивме нова играчка, која никогаш не ја погледна. Од тој ден погледот залутан, не гледаше во камерата како претходно. Вакцината!!! Пребарувам по интернет... О, Исусе!!! Можно ли е??? Својата теорија ја проверувам кај блиските роднини, дел од нив се запрепастени од промената. Мора да грешам! Педијатарот не потврдува, но и не негира поврзаност. Странската клиника! Таму ќе дознаам сè!

После еден месец преписка, закажавме термин за преглед. За три месеци. Веднаш после Нова Година. Никогаш не отидовме на тој закажан термин. Никогаш не дознав зошто се угаси искрата во нејзините очи. Дали бев виновна јас? Дали системот? Дали се точни сите овие теории на заговор и дали вакцината што ја прими беше причината за „нетипичниот“ Аутизам???

Дијагнозата Аутизам ја добивме во мај, 2014. Имав многу малку време да се справувам со ситуацијата и да барам одговори. Во ноември истата година, се врати егземата. Овој пат симетрична, зафатена кожата околу зглобовите. После два дена, знам дека ова не е истата егзема. Одиме на клиника. Ништо страшно. Хигиенско-диететски режим. Б комплекс. Повеќе течности! Крвна слика? Не мора. Во ред. Не постои нешто, што родител би сака да слушне повеќе. Ништо не ѝ е, ќе помине. Не поминува. Во текот на наредните 28 дена, симптоми се појавуваат секој ден. Гласот не ѝ го слушав или беше речиси нечуен, зарипнат. Престана да јаде. Престана да оди. Местата каде што беше

егземата сега беа отворени улцеративни лезии. Избезумена, ја носам на клиника, ни итна, 18 пати во текот на еден месец. Добиваме комбинирана терапија против бактериска и вирусна инфекција. Крвна слика сè уште немаме направено!!! Терапија треба да прима 7 дена, после контрола. До контролата, доби периорбитална едема, очните капаци и устата беа покриени со сукрвица. Не можев да ја препознам веќе неколку дена. Бидејќи терминот за контрола беше после два дена, а на клиника веќе бев хистерична мајка што влечка дете непотребно по доктори, ја однесов во приватна клиника. Уште од врата докторката рече дека детето е за хоспитализација! „Каде го носите детето, па она е во болки цело време!!!“ Конечно ги фаќам потребните врски за прием во фамозната државна клиника. Нè примија во болница. Беше навечер.

Прв ден: ја избоцкаа како перниче за игли, првпат тогаш прими инјекција.

Втор ден: почнуваат да доаѓаат доктори од други оддели, дел од резултатите се готови, но сè уште нема конкретен одговор. Нема дијагноза. Никој не знае зошто моето дете не личи на себе.

Трет ден: вредностите кои укажуваат на работата на црниот дроб, се 2-3 пати над дозволената горна граница. Опасност од декомпензација на срце. Опасност за бубрезите. Отокот на главата не се намалува. Нова Година е. Среќна 2015.

Четврти ден: Ретка... Автоимуна... Болест... Јувенилен и таму уште нешто. Ги зафаќа мускулите и кожата... Кои мускули? Сите...

Петти ден: сè уште не е потврдена дијагнозата, мора биопсија на мускул... Треба да се фатат врски. Треба да му верувам на докторот, предлага агресивна терапија со кортикостероиди и цитостатици... Нема друго, тешка акутна презентација...

Почнуваме со терапија, во меѓувреме се прави биопсијата. За резултатот мораме да чекаме најмалку две недели. Терапијата делува и вредностите на црниот дроб почнуваат да паѓаат... Во меѓувреме, се полниме со вошки на клиника, па мораат да нè

пуштат дома. Среќен Божиќ...

Резултатот доцни и покрај сите врски... На крај, курирот го губи од една до друга клиника, но и не е важно, затоа што биопсијата не е конклузивна. Земена од погрешно место!!! Сепак, имаме дијагноза... И една голема, голема неизвесност... Многу работи се реткост во држава како нашата. Петти потврден случај во последните 30 години. Дата база нема. Нема никаков податок што може да ми покаже што да очекувам и на што да се надевам...

Повторна потрага по странски релевантни центри и специјалисти. Потрага по семејства на деца со истата состојба. Во Македонија нема. Едно во Хрватска, две во Бугарија, во Лондон има здружение на пациенти со истата состојба... Прашања, прашања, прашања... Одговори нема. Кревање на раменици... Наоѓам специјалист кој нè прими и почнуваме со протоколот. Кортико, имуномодулатори, цитостатик, суплементи, функционална храна, физикална терапија, логопед... Армија доктори и специјалисти. Таа е подобро. Секој ден, по малку подобро. После речиси пола година, конечно си го препознавам детето.

Продолжуваме со терапија, скоро три години... Ќе биде мачно и тешко, ќе мораме да ја пазиме од инфекции, ќе се разболува често, но таа е борец! Се бори и победува! Додека е под терапија не смее да се вакцинира! Оваа информација ја примив со измешани чувства и со многу, многу гнев. На една од контролите во странство, специјалистот заедно со целиот конзилиум, ми објаснува дека таа никогаш немала Аутизам. Дека повлекувањето од играта било поради мускулната слабост, а губењето на говорот поради зафатеноста на гастроинтестиналниот тракт. Не знам дали да се радувам или да врескам од болка..

Конечно симптомите се повлекуваат. Аутизмот станува сеќавање. Новата реалност е да се избориме со неизвесноста, која ја носи со себе секоја хронична и неизлечива состојба. Контролите во странство изретчуваат, на контролите во детска клиника не се случува ништо посебно. Освен кревањето раменици и чудењето „еј, па она е добро!“

Конечно, ремисија... Нејзиниот живот не е повеќе бесконечно боледување.

Преземање на содржините е **ЗАБРАНЕТО**, освен со писмена дозвола од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Оперативците на злото

пишува: **Сашо Орданоски**

Уште не се беше ни расчистило местото на вчерашната ужасна трагедија со превртениот автобус на пол пат меѓу Тетово и Скопје, а по социјалните мрежи се појавија некои грозни коментари со ситење за тоа чии се некои од децата кои загинале и како и некои други не се нашле во автобусот со нив, за и тие – или барем нивните блиски! – да ги снашла трагедијата. Се спомнуваат имиња на политичари од власта и нивните семејства, а има и такви умоболства кои со неверојатен зол сарказам ја спомнуваат „иронијата“ на местото на несреќата – Карпалак – што, демек, би требало да претставува некаква „иронична“ историска „компензација“ за оној друг трагичен инцидент во близина на истото место од конфликтот во 2001 година.

„Да го спомнеш Карпалак во овој контекст е – ДИЈАГНОЗА!“, вели

во својата реакција една колешка во една вечерна, интерна, групна комуникација за тоа дали треба или не треба на овие луѓе-нелуѓе да им се обрнува медиумско внимание. Повеќето се на став дека болницата во Бардовци, а не медиумите, се адресата за третман на ваквите личности.

Од друга страна, во право се и оние кои тврдат дека темата заслужува поширок третман, бидејќи во изминатите години најчесто од еден ист „центар за ширење политичка омраза“ редовно доаѓаат вакви и слични коментари. Тоа е едно десничарско, национал-шовинистичко друштво од десетина пропаднати новинари, не сосема реализирани универзитетски професори, неколку политичари „во обид“ и троа „културни“ работници кои себеси се доживуваат прикратени од некаква „заслужена“ општествено-политичка промоција и функција, а сè заради победата на либералниот, толерантен општествено-политички модел што се практикува во државата. Тоа е истата дружина (и нивните фејсбук поддржувачи) кои со години го оправдуваа режимот на Груевски и ја исмеваа евро-атлантската ориентација на земјава, правејќи списоци за отстрел, проектирајќи „армирани бетонски плочи“, колнејќи, псуејќи и препорачувајќи разни погани рецепти за справување „до трето колено“ со политичките опоненти.

Сепак, мора нешто сериозно да ви фали во срцето – не само во главата – за да бидете способни овој вид на политичка омраза толку да ви ја помати свеста, па да можете да се подбивате или да се ситите и со вакви трагични сообраќајни несреќи, како вчерашната.

Злото е секогаш банално. Но, овде ја имате „превртената“ формула на прочуената „ајхмановска“ теза на Хана Арент која, во нашата пермутација, би гласела: Дали некој може да биде злобен без да прави зло? (А не, како кај Арент, да прави зло без да биде злобен...) Односно, каква е одговорноста на оние кои повикуваат на зло, а самите, можеби, не би го чинеле?... И чекор понатаму: Можно ли е ваквите злобници кои самите не прават зло, да не се ни свесни за својата одговорност кога некој ќе

го спроведе злото што тие јавно го препорачуваат?

За тоа кој сте, јавноста може да ви суди според тоа што го правите. Но, кога тоа што го говорите ви е професијата што ја правите, тогаш и за изговореното јавноста може да ви суди. Ако говорот ви е професија, а говорите зло, тогаш и самиот сте оперативец на злото.

Срам да ви е!

Преземање на содржините е ЗАБРАНЕТО, освен со писмена дозвола од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Авторот го нацрта: **Игор Стевковски**

Портрет на Мира Дизел

Трнлив е патот до славата. Моментот на слава. Велат, непроценливо задоволство. Многу луѓе кои го посакуваат тешко работат и никогаш нема да го доживеат. Други пак ги мавнува неочекувано по глава од нигде никаде (што не значи дека не сработиле за да го доживеат).

Фросина Митрушева

Мира Стојчевска...

Тотален анонимус чие име за прв пат во јавноста се појави во ноември 2016, на деветтото место на листата на кандидати за пратеници на СДСМ во третата изборна единица. Никој не го ни забележа тоа име на списокот, освен нејзините сограѓани од малото, живописно Делчево. Затоа што сите се знаат во малите места. Не верувам дека и тие очекувале дека Мира, од скромното деветто место ќе скокне директно во пратеничкото столче. Но, бидна и тоа и делчевци добија свој народен избраник во Собранието.

Тивка и незабележана остана пратеничката Мира до мај 2018 кога реши да ги одбрани интересите на своето гласачко тело и како член на комисијата за Финансирање и буџет при Собранието цврсто застана против предлогот на опозицијата да се укине акцизата на дизелот од три денари по литар.

Тогаш Мира ја изрече својата историска изјава со која се качи на крилјата на славата:

„Покачувањето на акцизата на дизелот нема да ги погоди сиромашните граѓани бидејќи 60% од сиромашните домаќинства во Македонија немаат автомобил.“

Веројатно, податокот со кој аргументираше Мира е добиен со анализа на состојбите во нејзиното сиромашно Делчево кое официјално брои околу 11000 жители, а неофицијално, иселувањето заради сиромаштија ја десеткувало таа бројка. Така

да, аргументот на Мира како одличен познавач на сиромаштијата може да се земе како релевантен.

Но, злобниците во државата го отфрлаа тој аргумент, тврдејќи дека таа не го разбира проблемот заради тоа што за девет месеци испумпала 11.736 евра од собраниската каса за патни трошоци. А не знаат тие што не биле во Делчево колку далеку е тоа од Скопје. Скоро колку Струмица пред некоја година. Според анкетниот лист за имотна состојба Мира пријавила дека нејзиниот брачен другар поседува стан од 33 квадрати во Скопје. Непримерно е да се меша некој во брачните односи и да подзапрашува зошто тогаш Мира (веројатно со такси) патувала секој ден на релацијата Делчево-Скопје-Делчево. Оти, како инаку ќе стаса до сума од 11.736 евра за девет месеци?

Без преговори и без нејзина дозвола, злобниците во тој миг и го сменија презимето и таа стана Мира Дизел. Додуша, многу славни личности самите си додаваат псевдоними по кои ќе станат препознатливи, така да ова и не е толку лошо за нејзиниот пат кон славата.

Но, славата изгледа не ѝ годеше на скромната и мирна Мира, па реши таа да се подзатскрие и примири. До јануари 2019, кога Мира се најде на листата на добитници на државни субвенции за печки на пелети во Делчево. И нејзиниот сопруг Илјо Стојчевски е исто така на списокот. Двајца брачни другари на истиот список? Па што! Според анкетниот лист за имотна состојба, семејството поседува куќа од 162 квадрати во Делчево. А за таа површина и две печки се малку. Со пратеничка плата и додатоците од членување во пет собраниски комисии навистина е тешко да се набават дури две печки на палети. Можеби Мира се надевала дека ова нема да излезе од рамките на Делчево, оти веќе презимето Дизел придонесе да се подзаборави нејзиното презиме Стојчевска, па никој нема да забележи. Но, Делчево е мало, ама и Македонија е мала. Што ли мислат сиромашните делчевци за ова субвенционирање? Што има да мислат. Сигурно листата за субвенции е направена според „важечките законски прописи“.

И така, Мира Дизел пак го смени презимето и стана Мира Пелети.

Но, не за долго.

Последнава недела Мира се стори Мира Турбо Дизел или Мира АВРМ. Во рок од три дена се вработија три члена од нејзиното најблиско семејство. Во ист ден почнаа со работа нејзиниот син во ЕЛЕМ и нејзиниот брат во РЕК Битола. Нејзиниот сопруг почека два дена за да биде назначен за командир на Шумската полиција во Делчево. Каква фамилија! Што би рекол еден мој другар, дури и во педигрираните синокрвни кралски лози некој чурук се погаѓа, ама во оваа фамилија нема утка. Сè е квалитетно и првокласно.

Мира негираше дека знаела дека синот воопшто конкурирал за работа во ЕЛЕМ, а не пак дека ја добил. И за братот не знаела ништо, оти неколку дена не се чуле по телефон. Ама знае дека сè е според закон и дека ЕЛЕМ и РЕК ги избрале на конкурс најдобрите кандидати. Без интервенции. За сопругот не се изјасни, ама и за него не би ме зачуило да не знае. Тој во Делчево, таа во Скопје или по патиштата. Се нема време за сè.

Жално е колку е отуѓено ова толку квалитетно семејство, ако не ги споделуваат меѓу себе своите најубави моменти. Тука веќе се доведуваат во прашање семејните вредности кои ги негува Мира. Или се истакнува жртвата што таа ја прави запоставувајќи го семејството за да може посветено да работи за општеството и општото добро.

Не прекрши Мира ниту еден закон. Сè е по закон. И патните трошоци и субвенциите и вработувањата. Го знае таа тоа. Па таа е член во законодавниот дом.

А Кант не го читала:

„Законот не ти дозволува да ги загрозуваш правата на другите. Етиката не ти дозволува ниту да помислиш на тоа.“

Кант не е литература за во Парламентот.

Летна така Мира кон алејата на славните. Ги фрли во сенка и Талат со баџанакот и Адеми со сестра му и Кирацовски со бабата и дедото и другите пратеници со синови, ќерки, сестри, браќа и други роднини. Сите вработија низ месециве по еден до двајца, ама Мира направи три во едно. Во силната конкуренција за титулата „Пратеник на годината“ ги засени и одметнатите пратеници од ВМРО кои се надеваа дека ќе ја добијат титулата, заради својот историски придонес во евроатлантските перспективи на државата. Ги засени и пратениците од ДУИ кои со занесниот лет на орлите се надеваат дека ќе го вратат своето гласачко тело. Паднаа во нејзина сенка и настани како официјализирање на новото име на државата и подигањето на знамето на НАТО пред владата.

Народот ги сака малите приказни, за малите луѓе. А малата, скромна Мира од Делчево не направи ништо. Се најде во вистинското време на вистинското место и не ни забележа дека настаните на кои воопшто не влијаела ја направија славна. Си остана мала, ама славна.

Можеби токму затоа Мира се здоби со таква слава. Се пронајдоа малите луѓе во Мира. Малите членовите на владејачката партија потајно се радуваат на успехите на Мира, јавно охрабрани дека сега е мигот кој дојде за нив затоа што претходно биле десет години дискриминирани. Малите членовите на опозицијата се лути затоа што нови мали Мири им го украдоа нивниот единаесет годишен миг. Малите членовите на секогаш владејачка партија си го користат мигот кој трае веќе осумнаесет години, оти со пушки се изборија за него. Останатите мали луѓе, оние кои не се врзани со партиите, се потонати во долгогодишна апатија со наслов: „Е, па добро бе, им се може. Јас не можам ништо да променам. Премногу сум мал.“ Оние што сакат да се спасат себе си и човечкото во себе, панично се разбегаа низ светот.

Вечна ѝ слава на Мира Дизел, олицетворението на малото општество кое се гради врз заборавот на големиот збор Морал.

Вечна да ни е малата држава на мали луѓе.

Преземање на содржините е **ЗАБРАНЕТО**, освен со писмена дозвола од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Случај „Империја“: Како е кубена кокошката Македонија?

пишува: **Сашо Орданоски**

Деталите коишто деновиве ги објави СЈО за предметот „Империја“ говорат за неколку димензии суштествени за понатамошни анализи на феноменот на тнр. „Портокалов грабеж“ на Македонија...

Најнапред, оваа детална обвинителско-криминалистичка истрага од страна на СЈО, така како што е соопштена во јавноста, е, всушност, помалиот дел од приказната за тоа како финансиски е „испрана“ Македонија во последните две децении. Разоткривањето на шемата за обемните турај-претурај и внеси-изнеси операции, по дома и низ странство, за избегнување милионски суми на данок и за перење пари со кои, потоа, се правеле уште поголеми пари кои повторно се переле за да се избегне данок и да се употребат за нови перења на пари... и така до недоглед... значи, целата претставена шема веројатно не надминува ни 5-10 отсто од големината на сомнителните операции кои со години се „тркалале“ низ сметките и џебовите на вмешаните. На пример, само ако се чепне Бугарија како дестинација на големи средства

од „императориве“ (или „империјалистиве“?), СЈО би можело да се забавува уште барем неколку години. Во „Империја“, за сега, осомничените се товарат за нелегално испрани десетина милиони евра – познаници на некои од нив ми велат дека овие веднаш би понудиле да вратат 50-100 милиони, ако тоа го „затвора“ проблемот за којшто се гонат!

Понатаму, во претставената шема на СЈО до сега најјасно се гледа симбиозата помеѓу тајната служба и сомневањата за валканиот бизнис, и тоа не само заради имињата на првоосомничените Мијалков и Камчев, туку и заради целата спирала на тие односи во кои се вклучени повеќемина со официјализиран или узурпиран пристап до сензитивни податоци во кои само една држава би можела да има дискретен увид. Оваа група на осомничени се веројатно кадровската срцевина која ја „ораше“ македонската бизнис и државна „буџетска“ сцена; на нив ако ја додадете и дил-ориентираната партиска екипа на Груевски (опфатени во десетина други обвиненија на СЈО), оние што ќе останат (со неколку видни исклучоци, сепак) се, повеќе или помалку, обични подизведувачи и „гребатори“ кои дрпнале по некое милионче, за сега да се плашат на секое свонење на влезната врата каде што живеат. Тие се и главните „соговорници“ на СЈО, раскажуваат детали за тоа како со години е „кубена кокошката“, во надеж дека ќе си го спасат тоа милионче што „паднало од масата“ додека на неа се делеле многу поголеми милионски суми.

Сега станува сè појасно и тоа дека мастермајндот на „бизнис преродбата“ на претходната власт е г. Орце Камчев. Барем за општата јавност, Мијалков беше оној кој долго време е во центарот на сите озборувања за криминалите. Но, се чини дека тој, во еден кицошки стил, ги обезбедувал „мускулите“ и заштитата од прогон на опишаните (и неопишаните), наводни, криминали. Мозокот, сепак, бил Камчев.

Луѓето кои добро го познаваат – а такви има многу низ Скопје, бидејќи, кој од мака, кој од мерак, морале или сакале со него да преседат стотици кафеански пладневни и полноќни баханалии

по кои овој бизнисмен беше познат во јавноста – велат дека Орце Камчев поседува извонредно високи дози на интелигенција, на бескрупулозност и на алчност кои кај него се во перфектно избалансиран микс за водење бизнис во држави каква што е Македонија. Има, велат, во таквиот негов несомнен талент и наследени гени по мајчинска и по татковска линија, но тој предаторски инстинкт за „намирисување“ деловна „крв“ е оригинална „заштитна марка“ на Јордан, викан Орце.

Би можел да биде опишан како скопска, евтина варијанта на незаборавниот лик на Гордон Геко (Мајкл Даглас) во оscarовскиот филм „Волстрит“, кој лаконски објаснува дека „алчноста е добра, бидејќи парите никогаш не спијат!“...

Другото кај оваа обвинета дружина е забегана декаденција со многу секс, дрога и алкохол, скапи автомобили и врзани јахти, за што би можеле да се напишат неколку тома рото-романчиња. А и самите актери во опишаните кривично-правни настани од страна на СЈО можеби ќе имаат доволно време за мемоаристичка продукција, со оглед на тоа што им се закануваат многу долги години затворски казни.

Сега станува и појасно зошто се толку големи и дрски напорите на разни Превари да му се ограничи работата на СЈО. Дојдено е ова Обвинителство до јадрото на една голема, долгогодишна, добро организирана криминална операција која среде бел ден, секојдневно, се одвивала во Македонија. Ако сега не се сопре, СЈО би можело да раскаже уште многу приказни за тоа како бевме ограбени, а во тие криминални наративи ќе се најдат разни „адвокати на Ѓаволот“ кои си ги омрсиле мустаќите. Трагите на СЈО, несомнено, водат и до нив.

од ЦИВИЛ и тоа исклучиво според [Условите за користење, авторски права и заштита на приватноста](#). Повредата на авторските права е забранета со закон.

Врз основа на договор за соработка, оваа содржина е достапна за [Плусинфо](#) и [Слободен печат](#) без ограничувања.

Авторот го нацрта: **Игор Стевковски**